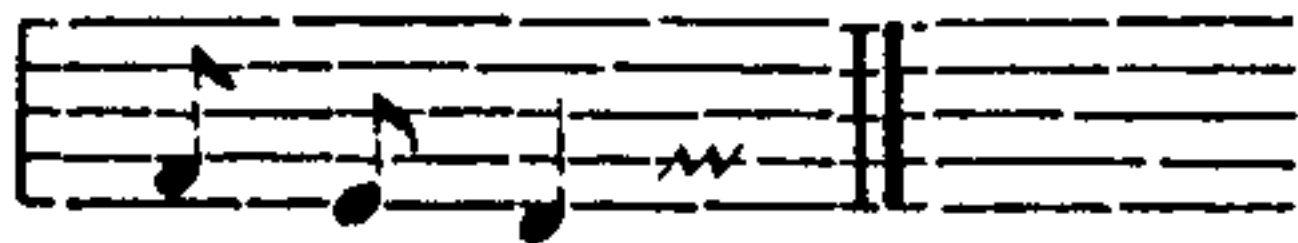
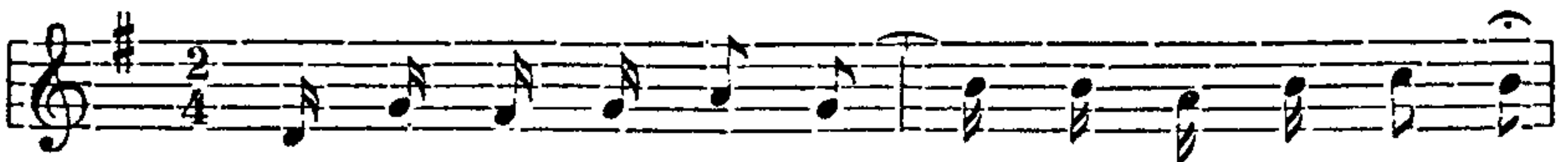

na svú ho - lu - bič - ku, má pa - nen - ko, co děláš, ty na mne za -

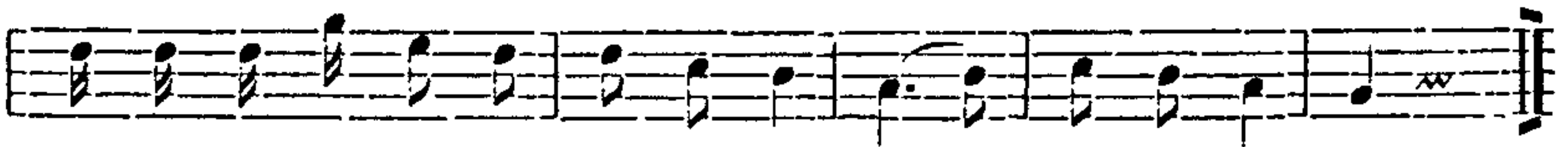

po - mí - náš.

112.

Už je ja - te - lin - ka, už je ja - te - lin - ka,
Už je mo - ja mi - lá, už je mo - ja mi - lá,

už je ja - te - lin - ka po - ko - se - ná, po - ko - se - ná.
už je mo - ja mi - lá od - ve - de - ná, od - ve - de - ná.

Kdo mi ju odvedl
Nech si ju má,
Jen nech í přede mnú
Neobtúlá.

A dyž ju obtúlá,
Ale v noci,
Aby neviděly
Moje oči.

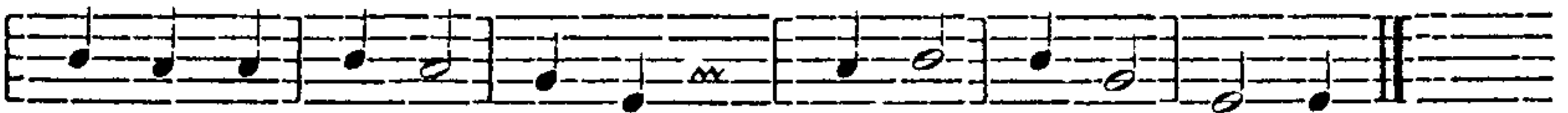
Hojákání.

Dvě kravařky pasouce naproti sobě, Verunka na jednom vrchu, Anička na druhém, počnou na sebe povolávati prozpěvující:

113.

Anička: O - ko - lo Ja - ro - šo - va te - če vo - děn - ka tro - ja,

ja po - nes mi sva - či - ny, ka - ma - rád - ko mo - ja.

Úvod tento zpívá se hlasem táhlým, plné vokály jeho daleko široko po horách po dolách se rozléhají. Začátek „Okolo Jarošova teče voděnka troja“ a konec „kamarádko moja“ po každé se opakují. Aničce Verunka odpovídá: „Ja dyž sem posvačila.“

Potom takto střídavě prozpěvují:

A. „Ja proč's mi nenechala? — V. „Ja dyž sem zapoměla.“
A. „Mělas nezapomínat.“ — V. „Šak už nezapomenu.“